

ember, s ebből fél millió a magyar. A többség asszimilál. A magyar többség is. A Magyarországon 1880-ban a lakosság 46.6 %-a vallotta magát magyarnak, harminc év múltán, 1910-ben – 54,5 volt ez a %.

Összerakom e két törvényt, s azt mondom, hogy a század második felében a magyarság csonka országunkban is, jó esetben, harcolni fog kisebbségként fennmaradásáért. Nem jó esetben pedig feladja nyelvét, s beolvad a roma-társadalomba.

Kérdezhetjük, hogy mi történt, mi történik itt? Válaszolok: jobban szeretjük a pénzt, mint az életet. Előbb a kocsit mint a kicsit – ezzel indult meg a folyamat a 60-as években, s ez az életellenes gondolkodás képes végezni egy század alatt egy nemzettel.

Erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy Magyarország elveszett juhainhoz vagyok küldve, amíg még van magyar. Ha nem lesz már magyar, én sem leszek magyar. Magyarnak lenni – ezt nem lehet egyes számban csinálni.

Az állítja le ezt a folyamatot, akinek nem az életszínvonal az Istene. Aki pedig tud egy olyan kereszténységről, amelyben nyugodtan lehet az életszínvonalat imádni, az nem ismeri Jézust, aki azt mondja, hogy nem lehet az Istennek és a Mammonnak is szolgálni.

Prédikálni meg teljesen felesleges. Gyereket kell csinálnia annak, aki nem a nemzethalálra szavaz. Hogyan lehet a Királyok, Vinczéék, Márcziak, Pálincások, Gyombolaiak, Bajnokok, Dévaiak, a 7-16 gyerekesek, meg a többiek hagyományát folytatni, erről gondolkodhatunk, s eredményre is juthatunk.

Miféle karácsonyi elmélkedés ez? Az egyetlen, amely nem sérti Jézust. És nem is sért senkit, aki lát. Látja a betlehemi istálló nyomorúságát, szegénységét. Luxusban nem lehet Jézus követőjének lenni. Hogyan lehet elkerülnünk, hogy egy luxus felé menetelő társadalomban mi ne luxus irányában meneteljünk – ez az a rejtvény, amit meg kell fejtenünk.

Aki verset ír, erről írjon! Aki zenét szerez, erről énekeljen! Aki kereszténységről beszél, erről beszéljen! Aki misztikára törekszik, el ne feledkezzék a gyerekek tisztába tevéséről. Mária, Jézus anyja sok gyereket tett tisztába.

Aki álmodik Isten új népéről, arról álmodjék mindenekelőtt, hogy ennek a népnek meg kell előbb születnie. Mindenki tehet valamit. Aki már nem tud szülni, fogadhat házába akár tíz gyereket is, és lehet főállású anyja.

Egyet nem tehet. Azt, amit a magyar társadalom tesz. Fut az első, a második, a ki tudja hányadik havi-százezerért. Nehogy majd az infarktus állítsa meg őt! Imádkozzunk az ámokfutókért: Betlehemi Gyermekek, magyarázd meg a futóknak, hogy csak a szegényeknél lehet békére meg öröme találni, hogy csak náluk vesz lakást az Isten. Amen.

GYOMBOLAI MÁRTON:

PUSZTASZERI ÚJ TESTAMENTUM

„Új rovású ének öreg igris ajkon
Új törvény szerzetik pusztaszeri halmon"
Elporlott mögöttem immáron fél század,
Megadatott látni csöppnyi unokákat,
Isten tudja mit hoz, mennyi még az élet,
Illó számbavenni már az örökséget:
Kicsi unokáim, mit hagyhatok rátok?
Robbanni készülő, szennyezett világot
Vagy egy meghasonlott, önpusztító népet,
Nemzetet morzsoló, véres ezerévet.
Babéros temetőt, kardot és keresztet,
Ahol azért haltak, kit nem is ismertek.
S ha a büszke-kardok az ellent nem látták,
Hogy rozsdá ne egye, testvérszívbe vágták!

Ezerév hősei - akárhogy is fájjon -
Ölni s halni tudtak Duna-Tisza tájon.
Tudtak másért halni, csodákban remélni,
Egy új ezerévre: tanuljunk meg élni!
Mert kétezer éve akadt már egy Mester,
Aki megbocsátott megfeszített testtel,
Ki a gyűlöletre a nemet kimondta,
Aki a bűnöst is a szívére vonta,
Kinél a szolgálat adta csak a rangot,
S hüvelybe tette Péterrel a kardot.
Beteget gyógyított, törölte a könnyet,
És a szelídeknek ígerte a Földet.
El soha nem vette, csak adta a létet,
Vele élhetünk meg újabb ezerévet!
Hősi halottakból volt már elegendő
A bölcsökön fordul a magyar jövőndő!

Szülő szívekbe írt szeretet-parancson,
Hogy ez a szeretet bő termést fakasszon.
Ez vezessen az új hűség-háromsághoz:
Istenhez, családhoz, s velük a hazához!
Írtunk könnyel, vérrel, lehorgasztott fejjel,
Írtunk szebb jövőndőt édes anyatejjel!
S amit nem győzött már Árpád véres kardja,
Anyák szelíd szíve, hiszem, hogy megtartja!
Bölcső ringjon ezután Duna-Tisza tájon,
Vad indulók helyett altatódal szálljon.
Ezt a tiszta álmot, s a hármas hűséget:
Magyar unokáim! - ezt hagyom én néktek!